

«Harmonitzava les situacions, crisis i conflictes amb una rialla tendra, profunda, de complicitat i solidaritat»

Treballant amb el tècnic de serveis socials

Vaig conèixer en Marià als Arcs de Santa Pau, arran d'unes colònies d'estiu el 1969 destinades a infants i joves que vivien en diferents suburbis de Girona. Hi havia un grup de 38 nois, 5 monitors nois, 3 intendentess noies —jo, una d'elles, feia de cuinera—, en Marià, que era el consiliari, i un cap de la colònia.

Aquí va ser on en Marià va fer la primera innovació: a la reunió de monitors de la primera nit el consiliari proposà de fer tots un equip, que s'hi integrassin la intendència i la cuinera, que tinguessin les funcions de monitores, i que ell volia ser un monitor més, i suggerí que el cap a part de monitor assumís les funcions de coordinador. Crec que els resultats varen ser molt positius, tant a nivell personal com en general; així es va valorar en el seu moment.

Més tard, quan vaig acabar els estudis de treball social, la tardor del 1970, vam tornar a coincidir: en Marià, de vicari responsable de Torre Alfons XII i Caputxins (una gran part de barraques de les Pedreres), jo, una assistent social dependent de les parròquies de Girona; o sigui, en Marià, un dels amos. Després de molt insistir i amb molt d'esforç, l'Església adquirí una barraca perquè es pogués fer més presència social al barri, que no tenien res; ara ho entenc, però, en el seu moment li vaig dir quatre coses.

En el 1979, ja portava 5 anys a l'Ajuntament de Girona i una vegada repartit el cartipàs municipal vàrem tenir la sort que la nostra ponència era del PSUC i en Josep Quintanas, el tinent d'alcalde de la Ponència de Sanitat i Serveis Socials, va trobar molt adequada la idea de proposar a

en Marià de formar part com a tècnic de Serveis Socials; solament li va posar una condició: que abans de les properes eleccions havia de tenir els estudis reglamentaris oficials de treball social. L'any 1983, puntualment va acabar la diplomatura.

Va ser la pedra angular per poder consolidar l'equip de treball social a l'Ajuntament de Girona. Tots teníem clar que si volíem anar algun lloc calia fer pinya, i crec que es va aconseguir gràcies a la capacitat que tenia en Marià de saber traspassar la coherència, amb la presència del dia a dia, a través del seu saber fer bondadós i comprensiu que harmonitzava les situacions, crisis o conflictes amb una rialla tendra, profunda, de complicitat, solidaritat i bon humor, que restava importància a l'anècdota puntual i crispant del moment.

En Marià va tenir oportunitats temptadores de promocionar-se i escalar dintre l'estructura; per lleialtat i solidaritat no va fer mai res que beneficiés el seu bé particular i pogués perjudicar directament algun company de l'equip. Si algú en pagà els plats trencats fou ell mateix, era una persona que predicava amb l'exemple.

Estic ben segura que tots els que hem tingut l'oportunitat i la joia de treballar amb en Marià i poder ser amics d'ell som testimonis de la seva ensenyança vivencial; per a en Marià era molt diferent valer que tenir, ser que fer, permetre que controlar, confiar que exigir, servei que utilitat, cortesia que hipocresia, entusiasme que eufòria, solidaritat que política, esforç que èxit, passió que lluita, sinceritat que diplomàcia, lleialtat que fidelitat, llibertat personal que disciplina de partit.

Va tenir clar, en tot moment, quina era la seva opció, sense lloc a dubtes. Sabia com discernir i manifestar-se amb serenitat, calma i bon humor. Era un home responsable,

Casadevall, l'any 1979.

íntegre, noble, honrat, intel·ligent, culte, solidari i bondadós.

També vaig tenir l'honor de ser-ne col·laboradora, amb l'Associació de Pares del Bruguera mentre ell va ser president. El plantejament va ser sempre el mateix: els escolars eren l'objectiu, mestres i pares el binomi que havíem de enfocar tot els seus esforços conjuntament per aconseguir una bona formació de base als seus alumnes.

Per fi quan em va substituir en la direcció de la Sopa, em va dir molt seriosament: «Ens hem de veure amb tranquil·litat, perquè em posis al corrent de tot el que no hi ha escrit i jo haig de saber». Està clar, oi? Teníem un parell de projectes plantejats en comú per fer a la nostra comarca del Pla de l'Estany, un d'investigació i l'altre de plasmació a llarg termini, però s'han quedat en el tinter, encara que tot els que hem treballat amb tu tindrem en compte la teva manera de ser i de fer i tant de bo en alguna cosa podem ser el teu reflex, que qui ens miri, els teus companys de treball, amics i familiars et vegin a tu Marià.